

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ

Αθήνα, 16 Φεβρουαρίου 2014

Δέκα χρόνια μετά το ιστορικό δημοψήφισμα, με το οποίο οι Έλληνες της Κύπρου απώθησαν τους θρασεείς εκβιαστές που επιχείρησαν να διαλύσουν την Κυπριακή Δημοκρατία και να την καταστήσουν τουρκική επαρχία, τα ίδια συμφέροντα επανήλθαν και κατάφεραν ήδη με την κοινή δήλωση για έναρξη των διαπραγματεύσεων να περιορίσουν την Κυπριακή Δημοκρατία σε δύσκολη αμυντική θέση.

Δυστυχώς, το εναρκτήριο κάλεσμα για διαπραγματεύσεις γέρνει τόσο πολύ σε βάρος των καλώς νοουμένων συμφερόντων της Κυπριακής Δημοκρατίας, ώστε οι ελπίδες για αποφυγή καταστροφικών συνεπειών να στηρίζονται ήδη στο προβλεπόμενο δημοψήφισμα μετά το τέλος των διαπραγματεύσεων και όχι σε προσδοκώμενες επιτυχείς διαπραγματεύσεις. Είναι ενδεικτικό, ότι ο τουρκικός Τύπος χαρακτήρισε συλλογικά «ευκαιρία» την επανέναρξη διαπραγματεύσεων με τέτοιες προϋποθέσεις.

Ακρως σημαντικά σημεία έχουν ήδη κερδηθεί από την τουρκική πλευρά:

Γίνεται αναφορά σε συνιστώντα κράτη της δικαιοδικής, διζωνικής, ομοσπονδιακής «ενωμένης Κύπρου», άρα αναγνωρίζεται το ψευδοκράτος ως ίσο με την Κυπριακή Δημοκρατία. Συνεπώς, η «ενωμένη Κύπρος» νομικά δεν θα είναι μετεξέλιξη της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά ένα κατασκεύασμα από δύο διαφορετικά υλικά, ένα γνήσιο και ένα «μαϊμού».

Αναγνωρίζεται, σε αντίθεση με ότι ισχύει από πλευράς Ηνωμένων Εθνών, ότι η κυριαρχία θα προέρχεται κατά 50% από την τουρκοκυπριακή κοινότητα και κατά 50% από την ελληνοκυπριακή και όχι από τον ενιαίο κυπριακό λαό.

Εκτός της κυπριακής ιθαγένειας αναγνωρίζονται (παρ. υπ' αριθμ. 3) ξεχωριστές ιθαγένειες των δύο κοινοτήτων (ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής).

Πριν καν συμφωνηθεί η κατανομή της εξουσίας μεταξύ των δύο κοινοτήτων, συμφωνήθηκε «τα υπόλοιπα της εξουσίας» να εκχωρηθούν στις δύο κοινότητες (παρ. υπ' αριθμ. 3, δεύτερο τμήμα). Στην ίδια παράγραφο αναφέρεται, ότι οι νόμοι του ομοσπονδιακού κράτους «δεν θα προσβάλλουν τους νόμους του συνιστώντος κράτους στο συνιστόν κράτος» και «οι νόμοι του συνιστώντος κράτους δεν θα προσβάλλουν τους νόμους του ομοσπονδιακού κράτους» και κάθε σχετική διαφορά που θα προκύπτει θα επιλύεται από το Ομοσπονδιακό Ανώτατο Δικαστήριο. Επίσης, αναφέρεται ότι καμία πλευρά δεν θα διεκδικεί εξουσία ή δικαστική αρμοδιότητα επί της άλλης. Συνεπώς, προβλέπονται δύο διαφορετικά νομικά καθεστώτα για τις δύο διαφορετικές περιοχές της «ενωμένης Κύπρου», η οποία προφανώς θα είναι ενωμένη χαλαρότατα με ένα ισχύον ομοσπονδιακό σύνταγμα, το οποίο, όπως αναφέρεται στην παρ. 4 θα είναι ο ανώτατος νόμος της χώρας και θα δεσμεύει όλες τις ομοσπονδιακές Αρχές

και τα συνιστώντα κράτη. Άρα ισχυρά θα είναι τα δύο διαφορετικά συνιστώντα κράτη και όχι το ομοσπονδιακό κράτος.

Εκτός των πιο πάνω συγκεκριμένων σημείων που συνιστούν αρνητικά σημεία εκκίνησης για την ελληνοκυπριακή πλευρά, το όλο πλαίσιο και πνεύμα του κειμένου παραπέμπει στο διαβόητο σχέδιο Αννάν, ιδίως με τις λεγόμενες «εποικοδομητικές ασάφειες», οι οποίες αφήνουν περιθώρια ελεύθερης ερμηνείας από κάθε πλευρά, με συνέπεια να αιωρείται ήδη στην ατμόσφαιρα, ότι το τελικό αποτέλεσμα θα είναι τέτοιο ώστε να βάζει στο παιχνίδι και τρίτους. Π.χ. στην υπ' αριθμ. 2 παράγραφο αναφέρεται, ότι «στο τραπέζι θα τεθούν όλα τα άλυτα θέματα». Υπάρχουν θέματα που έχουν ήδη συμφωνηθεί; Αν ναι, ποία είναι αυτά, πότε συμφωνήθηκαν και από ποιούς; Αν όχι, προς τί η εν λόγω πρόταση περί άλυτων θεμάτων, όταν η υπ' αριθμ. 5 παράγραφος αναφέρει ότι «Οι διαπραγματεύσεις βασίζονται στην Αρχή, ότι τίποτε δεν έχει συμφωνηθεί μέχρις ότου έχουν συμφωνηθεί τα πάντα»;

Συνεπώς, η βάση του οικοδομήματος που καλούνται οι δύο πλευρές να οικοδομήσουν είναι ακατάλληλη για να ολοκληρωθεί επιτυχώς ένα σωστά δομημένο οικοδόμημα. Ήδη έχουν εκφράσει πονηρό ενδιαφέρον με προσεγμένη διπλωματική ορολογία η Ευρ. Ένωση, οι ΗΠΑ και η Ρωσία, η οποία έχει λόγους να ανησυχεί με την επιχειρούμενη εκ νέου «αρπαγή» της Κύπρου, που μετά μια δεκαετία φέρνει μαζί της ως πρόσθετη προίκα τα επιβεβαιωμένα κοιτάσματα υδρογονανθράκων της περιοχής.

Δυστυχώς, για άλλη μια φορά ο Ελληνισμός βρίσκεται με πολιτικές ηγεσίες αδύναμες και εμφανιζόμενες ενδοτικές στις πιέσεις των μη φίλων αλλά συμμάχων, οι οποίοι μεριμνούν αποκλειστικά για τα δικά τους συμφέροντα. Ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας Ν. Αναστασιάδης κατηγορείται ευρέως στην Κύπρο, ότι παρά τις προεκλογικές διαβεβαιώσεις ότι το σχέδιο Αννάν ή παραλλαγές του δεν θα είχε θέση στις νέες διαπραγματεύσεις, αγνόησε τόσο τον ίδιο κυπριακό λαό που είχε απορρίψει το σχέδιο-παγίδα με 76%, όσο τα κόμματα της συμπολίτευσης και αποδέχθηκε το εν λόγω κείμενο της κοινής δήλωσης, το οποίο συνέταξαν τρίτοι, μουδιάζοντας τους απανταχού Έλληνες. Επίσης, από πλευράς ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών υπήρξε μέριμνα, ώστε ο ελληνικός λαός να κρατηθεί επί της ουσίας στο σκοτάδι. Το περιεχόμενο των επαφών του υπουργού Εξωτερικών Ευάγγ. Βενιζέλου με τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ, τον υπουργό Εξωτερικών της Τουρκίας, την αθυρόστομη υφυπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ Β. Νούλαντ (η οποία τα είπε και με τον πρωθυπουργό Αντ. Σαμαρά) και τον ίδιο τον πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας κρατήθηκε επιμελώς μυστικό με συνέπεια να δικαιούται η ελληνική κυβέρνηση και ιδιαίτερα ο υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος μερίδιο συμμετοχής στη δημιουργία δυσοσμίας που άφησε η κοινοποίηση της ήδη διαβόητης κοινής δήλωσης. Άλλωστε τα κυβερνητικά φερέφωνα φρόντισαν επιτυχώς να απασχολούν με «σοβαρότερα» θέματα την κοινή

γνώμη. Επίσης, το «Στηρίζουμε τις προσπάθειες του προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας για επίλυση του Κυπριακού», του πρωθυπουργού Αντ. Σαμαρά μετά την συνάντησή του με τον Ν. Αναστασιάδη τον καθιστά συνυπεύθυνο σε κάθε καλό ή κακό σχετικό αποτέλεσμα.

Γεώργιος Ε. Δουδούμης
Οικονομολόγος – Συγγραφέας
gdoudoumis@yahoo.com